

Aira a Yorika

Aira sa smutne pozerala, ako deti jazdili na löiroch. Jej jedinej sa Žiaden nevyliahol. V meste Iris bývala so svojou rodinou. Otec jej vysvetlil, že löiry, ktoré majú svoje hniezdo zvané Eliesa, sa liahnu z rôznofarebných gúľ tomu, komu sú predurčené. Sú to inteligentné tvory podobné jeleňom. Farba každého z nich je taká, akej bola ich guľa. Dokonca vedeli lietať, aj keď nemali krídla! Aira nechápala, prečo nemôže mať svojho löira, veď všetci aj mladší od nej ho už mali. Obyčajne sa niekomu liahli vo veku deväť až desať rokov. Ona mala dvanásť.

Neskôr prišla za jedným starým mudrcom z dediny.

„Pán Hailson, mohli by ste ma naučiť čítať?“

„Aria, vieš že čítať môžu len starí ľudia, ktorí už nemôžu vykonávať svoju prácu.“

„Ale ja nemám čo robiť, všetky deti z Iris lietajú a jazdia na svojich löiroch a nechcú sa na mňa ani len pozrieť!“ zakričala a utekala s plačom naspäť domov.

V tú noc spala nepokojne, ale keď sa započúvala do príjemných zvukov, ktoré vydávali löiry napokon zaspala. Ráno našla pri dverách list:

Milá Aira,

mi včera povedala a rozhodol som sa.

Rozmýšľal som nad tým, čo si

Príď večer ku kopci Yoko.

Čakám Ťa.

Hailson

Keď ho dočítala, zamyslela sa. Kopec Yoko nebol zrovna najbližšie. Ale keď už tam kvôli nej išiel aj pán Hailson... dobre teda, pôjde. Zbalila si malý batôžok a vydala sa na cestu.

„Mohla si prísť aj skôr.“

„Ďakujem za pekné privítanie,“ unavene povedala a hodila batoh na zem. „Som celá vyčerpaná!“

„Tak poď, musíš nabrať kondičku,“ zvolal Hailson a rozbehol sa dolu kopcom.

Aira sa udivila, kde nabral toľkú energiu, zašomrala si popod nos a utekala za ním.

„Pán Hailson, už nemôžem!“ zvolala Aira, keď ubehli asi jeden a pol míle.

„Dnešná mládež je veľmi lenivá. Dobre, tak ťa niečomu priučím. Čím by si chcela začať?“

„Myslela som si, že ma len naučíte čítať a nič iné a už vôbec nie, že s vami budem behať.“

„Aira počúvaj ma, keď idem niekoho niečo naučiť, tak ho naučím všetko, čo viem, alebo aspoň väčšinu. Najskôr ťa teda naučím niečo z našich dejín,“ a začal vysvetľovať.

Aira sa od múdreho pána Hailsona naučila, že ich ľud zvaný Caruso, v minulosti vedel skákať do výšky aj dva metre a utekať celé hodiny bez veľkého vyčerpania. Dôležitou vecou, bez ktorej by ich ľud neprežil, boli farby. Od narodenia sa učili nájsť pravú farbu predmetov, prípadne rastlín, ktorá sa dá zistiť sústredením a hlbokým zahľadením na predmet alebo rastlinu. Avšak nikomu sa nepodarilo nájsť pravú farbu človeka alebo živej či neživej veci väčšej než on sám. Vďaka skutočnej farbe mohli ľudia zistiť podstatu a všetky informácie o danej veci. Bohužiaľ, v minulosti ľud Caruso zastihla katastrofa. Löiry prestali na niekoľko mesiacov lietať, lebo niekde vo vzduchu sa nachádzal škodlivý plyn. Našťastie dosť vysoko. Caruso vedeli, že sa ten plyn onedlho rozfúka a potom už nebude prekážať. Mali pravdu, lenže to aj tak trvalo dlhšie, než čakali. A potom to prišlo – začali miznúť farby. Caruso ich takmer prestalo vidieť a oslabili sa ich schopnosti skákania a výdrž. Keď plyn rozfúkalo, löiry začali zase lietať ale Caruso už nikdy nevideli pravé farby poriadne, nikdy už nemohli vysoko skákať a už nemali takú výdrž okrem niekoľkých mudrcov, ktorí si našli spôsob ako odolávať plynu. Avšak bolo tu proroctvo, ktoré dávalo ľuďom nádej. To proroctvo často vyslovili mudrci, ale v poslednom čase proročkyňa Charlotta. Hovorila o tom, že niekto, kto začne mať pevnú vieru a veľkú odvahu, zachráni Caruso pred veľkou katastrofou.

„Aira dnes som ti povedal viac než dosť a určite je pre teba toto zistenie frustrujúce, ale vedz, že všetko čo sme stratili, sa dá naučiť. Napríklad výdrž pravidelným behaním,“ Hailson sa zasmial. Po chvíli dodal: „Dám ti domácu úlohu – pokús sa prísť na pravú farbu tohto kameňa. Ak na ňu prídeš, skús zájsť do Eliesy, či sa ti nevyliadne nejaký löir. Uvidíme sa o tri dni,“ povedal a nechal ju samú premýšľať nad tým, čo sa práve dozvedela.

Keď sa pobrala naspäť domov všimla si farby, ktoré mali pre ňu už oveľa väčší význam ako predtým. Zasmiala sa na rodinke Asterov – zajacov s obrovskými krásnymi ušami a ornamentom na čele a pokračovala v ceste domov.

Tam sa pokúšala celé hodiny prísť na pravú farbu kameňa, ale bezvýsledne. Od stretnutia s pánom Hailsonom prešli už dva dni a nič. Napriek tomu sa Aira nevzdávala

a navyše v sebe objavila nový pocit. Zaplavovala ju radosť, že je výnimočná a významná. Teraz jej už bolo jedno, ako ňou všetky deti opovrhovali, tešilo ju, že už nie je taká obyčajná. A potom si to uvedomila. Nemôže dúfať, musí veriť a s týmto novým odhodlaním išla vyskúšať kameň. Zahľadela sa naň a verila, že to skôr či neskôr zvládne. Hľadela naň najskôr dve minúty, potom päť a zrazu ňou prebehla zvláštna energia. Vnútri kameňa sa objavilo malé modré svetielko a začalo sa rozširovať. Najskôr bol kameň modrý a potom aj s tyrkysovými ornamentami. Bolo to úžasné! Hneď sa rozbehla za pánom Hailsonom.

„Pán Hailson!“ zakričala. „Podarilo sa mi to, našla som skutočnú farbu!“

„Aira, rád ťa vidím. Upokoj sa a povedz mi, čo si videla?“ opýtal sa a vošli spolu do jeho príbytku.

„Najskôr bolo v strede kameňa slabé modré svetlo, ktoré sa rozširovalo a potom sa tam objavili tyrkysové ornamentey!“ rozrušene rozprávala a snažila sa chytiť dych. Pán Hailson sa pri slove „ornamentey“ zarazil a začal nad niečím rozmýšľať.

„Si si istá že tam boli ornamentey? Lebo ak áno, znamená to, že si oveľa výnimočnejšia než sa zdá. Ten, kto vidí spolu so skutočnou farbou ornamentey, je veľmi silný a dokáže nájsť pravú farbu vecí, ktorú iní nevidia. Teraz sa na nič nepýtaj a choď do Eliesy, možno sa stane niečo neuveriteľné!“ povedal a pustil ju von.

Pri ceste do Eliesy Aira nemohla uveriť tomu, čo práve zistila. Je výnimočná! Rozmýšľala, čo sa v Eliese stane. Vyľahne sa jej löir? V to najviac dúfala.

Keď tam prišla, žasla nad toľkou krásou, aj keď tam už niekoľkokrát bola. Vošla do miestnosti plnej gúľ. Dúfala, že práve z jednej z nich sa jej vyľahne löir. Postavila sa do magického kruhu. Sfarbil sa do modra. Potom do červena. Vystriedal všetky možné aj nemožné farby. Teraz by k nej mala priletieť nejaká guľa. Aira si verila ako nikdy predtým. Chvíľu sa nič nedialo. Kruh stále menil farby. Stála tam s nádejou a obzerala sa okolo seba. Gule boli rozdelené v troch rôznych kategóriách. Tie najbližšie k nej boli v najväčšej kategórii. Liahli sa skoro každému. V druhej kategórii boli ešte mladé gule, löiry v nich ešte neboli pripravené na vyľahnutie. A v tretej kategórii nikto nevie, čo sa skrývalo. Povrávalo sa, že ide o veľmi staré a mocné gule, ale aj to, že tam nie je nič. Nikto do tejto kategórie poriadne nevidel, pretože bola schovaná za zvláštnym oparom.

Aira už chcela odísť, no vtom zacítila chvenie. Nie také ako zemetrasenie, skôr taký príjemný pocit v hrudi. Myslela si, že sa jej to len zdalo, ale záhadný opar sa začal vlniť. Vyletela z neho guľa asi taká veľká ako ona. Ale nemala jednu farbu ako ostatné. Stále sa

menila ako magický kruh okolo nej. Priletela pred ňu a vznášala sa asi 5 centimetrov nad zemou. Zrazu všetko zalialo biele svetlo a Aira začala stúpať. Sama nevie, čo sa vlastne stalo. Vyletela z bieleho svetla. Ale nie tak ako stúpala do výšky, letela na löirovi! To sa ešte nikdy nestalo. Löiry vždy pred vyvolenú osobu „vystúpia“ z gule! Nevedela čo má povedať. A v tom jej hlas v hlave povedal:

„Volám sa Yorika.“

„Kto si?“ opýtala sa Aira aj keď už vopred poznala odpoveď.

„Som tvoj löir a odteraz aj tvoja súčasť. Aira viem, že ti to príde zvláštne...“

„Zvláštne?! Roky sa mi nevyliahol žiadny löir a teraz mi to nemá prísť zvláštne? A navyše si z farebnej...“

„Prosím neprerušuj ma Aira, všetko ti postupne vysvetlím. Máš zvláštne poslanie a od začiatku som sa ti mala vyliahnúť ja, ale nevedela som, či si na to pripravená. Teraz si ale dokázala, že pripravená si. Verila si, že sa niečo stane celým svojím srdcom, a preto som teraz tu.“ Yorika zletela na zem a nechala Airu vysadnúť.

Až teraz si Aira uvedomila, aká je Yorika nádherná. Bola celá bledomodrá a chvost aj parohy sa jej trblietali do fialova. Bolo to zvláštne, lebo jej guľa bola farebná. Opýtala sa jej na to.

„Moja farba je modrá, lebo sa prispôsobila farbe, ktorá nás najviac vystihuje, ale môžem si ju zmeniť.“

„Nie nemeň si ju, je nádherná! Ale aké mám poslanie?“

„Tak počúvaj. Raz, jednej tmavej noci... ale nie nebudem to robiť dramatické, jednoducho tvojím posolstvom je zachrániť ľud Caruso a iné živé stvorenia pred katastrofou! Teraz na mňa vysadni a ideme domov.“

Leteli. Aira sa nevedela spamätať z toho, čo zažila a čo jej Yorika povedala. Po chvíľke si všimla, že neletia do Iris, ale úplne iným smerom. Povedala to Yorike, ale ona len mlčala. Aira sa bála. Dúfala že sa im nič nestane. Predsa len leteli nad neznámou krajinou.

Yorika konečne niečo povedala, aj keď Aira nečakala, že práve toto.

„Teraz ti poviem, prečo deti a dospelí z Iris často nie sú vo svojich domoch. Lebo ich pravý domov je tu!“

Vyleteli nad kopec, ktorý stál pred nimi a Aira vykrikla. Všade boli príbytky, ktoré sa vznášali na bielych obláčikoch v rôznych výškach. Aira nemohla uveriť vlastným očiam. A tie farby!

„Aj ja tu budem bývať? Teda pardon, my?“ Aira z ničoho nemohla spustiť oči.

„Samozrejme! A toto je náš domček.“

Zastali pred nádherným farebným domčekom, ktorý stál – vlastne vznášal sa, v celkom slušnej výške. Bol modro-ružový s roztomilou záhradkou a fialovými dverami. Vnútri bol krásny biely nábytok z brezového dreva. Všade bolo cítiť vôňu manga. Úžasný dúhový mix. Keď si to Aira všimla, do očí jej od dojatia vyhľadli slzy.

„Je to tú nádherné. Tie farby a vôňa, o niečom takom som vždy snívala. Ďakujem ti Yorika!“ vykrikla a od radosti ju objala.

„Mne neďakuj. Každému, komu sa vyliadne löir, ako som ja, sa tu zjaví domček a potom tu býva. Ale aj dobrého veľa škodí, a preto sa musíme po čase na pár dní vrátiť do Iris.“

„Ahoj!“ zvolal niekto a Aira sa už otáčala za známym hlasom.

„Pán Hailson! Aj vy tu bývate? Je to tu úžasné, že? Prevediete nás tadeto? Budete nás zase učiť?“ Aira sypala otázky jednu za druhou až sa jej z toho zatočila hlava.

„Áno, áno, áno a ešte raz áno. Poďte za mnou!“ A začal ich sprevádzať. Aira sa stále na niečo pýtala, ale pán Hailson sa tým nedal vyviešť z miery. Ukázal im svojho löira a spolu sa preleteli okolo všetkých domčekov. Jeden bol celkom zvláštny. Celý hnedý a taký utiahnutý od ostatných. Pán Hailson jej vysvetlil, že tam býva Charlotta, ktorá vie predpovedať budúcnosť. Prorokyňa, ktorá predpovedala aj záchranu ľudu Caruso. Potom ich pán Hailson zaviedol na malý kopček a začal Airu znova učiť.

Pár dní prebehlo ako voda a Aira sa naučila dlho behať, celkom vysoko skákať a udržať sa na Yorike aj keď robila prudké manévry. Dnes ju mal pán Hailson opäť preveriť, ako Aira vidí pravé farby. Aira to doteraz znovu neskúšala, pretože sa rozhodla, že počká do mudrcovej hodiny.

„Teraz mi povedz pravú farbu tejto paličky,“ povedal pán Hailson a Aira sa začala sústrediť. Po chvíľke mu aj povedala.

„Je zelená s tmavozelenými ornamentami ktoré sú zakrútené ako tykadlá motýľov.“

„To je úžasné Aira,“ pán Hailson bol stále fascinovaný tým, že vidí ornamenty. „Skús mi teraz povedať pravú farbu veвериčky, ktorá je schovaná za týmto kríkom.“

„Hmmm, žltá so zlatou,“ povedala po chvíli. „Bolo to náročnejšie, ale dokázala som to!“, Aira neverila, že sa jej to naozaj podarilo.

„Super! A aká je farba tejto...“ nedopovedal, lebo za nimi im niekto kričal:

„Charlotta zase predpovedala budúcnosť – keď odbijú tri päťky zatvorí sa brána do Eliesy a farby zmiznú!“

Aira zostala ako obarená. Pán Hailson ju tam hneď poslal, či sa jej nejako nepodarí tomu zabrániť. Vysadla na Yoriku a leteli. Leteli ako nikdy predtým. Leteli, akoby im išlo o Život. Leteli, lebo im o Život naozaj išlo. Leteli, lebo keď sa brána zatvorí všetci prestanú vidieť farby a löiry prestanú lietať. Leteli, lebo v Eliese sú ešte nevyliahnuté löiry. Leteli. Ale nestačilo to.

Odbila piata hodina, odbila piata minúta, odbila piata sekunda.

Brána sa zatvorila...

Aira a Yorika zostali ako obarené. Nestihli to! Všetka tá námaha bola na nič. A potom začali miznúť farby. Najskôr len ďaleko, ale potom sa to približovalo. Krajina začala šedivieť. Blížilo sa to k Eliese. Nemali veľa času. Aira spravila prvé, čo jej zišlo na um. Sústredila sa na Eliesu a dlho na ňu hľadala. A zrazu sa vnútri kupoly objavilo farebné svetielko.

Naozaj odhalila pravú farbu Eliesy! Keď sa začali zjavovať aj ornamenty, stále pokračovala v... nazvime to kúzlo. Veľmi sa chcela dozvedieť pravé „JA“ Eliesy, a tak zachrániť farby a ľud Caruso. A aj pravé „JA“ Eliesy sa pred ňou začalo odhaľovať. Podarilo sa jej to zistiť! Odkryl sa jej aj druhý tajný vchod do Eliesy. S Yorikou k nemu prileteli. Aira ho otvorila.

A farby sa vrátili!